

COM HE ACABAT JO AQUÍ?

Marina Vergés,

professora de llengua catalana i literatura i secretària de l'Associació Trenta-1

Sempre que intento esbrinar com dimonis he acabat com a secretària de la junta directiva de l'Associació Trenta-1, arribo a la conclusió que tot han estat un seguit de petits misteris, però aquesta és una altra història. En un principi jo només col·laborava en l'Encontre de Teatre i, tot i rebre'n informació puntual, vivia bastant al marge dels maldecaps de l'organització de la Trobada d'Audiovisuals. Però un bon dia de l'any 2005 vaig esser nomenada tresorera de l'Associació (un altre misteri) i això em va obligar a formar part de la comissió organitzadora de la Trobada, s'havia d'administrar el pressupost, sempre limitat, amb què comptàvem. Per tant, de la nit al dia em vaig veure immersa en la voràgina de les subvencions, les contractacions, els pressupostos... de totes les activitats de l'Associació Trenta-1.

L'experiència va ser esgotadora, però dec tenir una certa vena masoquista perquè l'any següent vaig repetir i el següent i el següent... i encara hi sóc. Vaig entrar en un món totalment desconegut per a mi, els audiovisuals, i m'hi vaig enganxar! Després de cada Trobada el desgast físic passa factura, sobretot quan comencen a pesar més els anys que la feina (que una ja no és una joveneta), però veure la cara d'aquells alumnes que durant dos dies han compartit experiències, amistat, "enamoraments" i il·lusions amb companys de fora del seu cercle habitual i que et demanen que per favor això no acabi, paga qualsevol esforç o sacrifici professional i personal. En aquells moments reafirmes la teva convicció d'estar fent una bona feina i carregues les piles per preparar la trobada del proper any. És curiós, dos segons abans que comencin a arribar els autocars amb els participants a la Trobada, el teu cap no para de repetir la mateixa pregunta "qui em manava a mi ficar-me en aquests merders, tan bé com estaria jo a casa meva?" i acte seguit afirmes "mai més, aquest és el darrer any!", després entres dins la inèrcia de la trobada i no tens massa temps per tornar a plantejar-te res, però dos dies després, quan veus els autocars marxar, carregats de nois i noies morts d'esgotament però amb un somriure tatuat a la cara, has oblidat completament la promesa que et vas fer el primer dia quan esperaves la seva arribada i ja penses què pots fer per tal que la propera trobada sigui encara millor que aquesta, si és que és possible i està a les teves mans.

Foto cedida per l'Associació Trenta-1.

“És un autèntic plaer recuperar la confiança en els nostres joves i un veritable orgull formar part de l'Associació Trenta-1!”

Ja us ho deia al principi, tot el que envolta les activitats Trenta-1 està carregat de misteri, perquè t'atrapa i, encara que poguessis, saps que no vols fugir. Tant de bo la vida em permeti continuar molt de temps compartint aquestes experiències amb alumnes adolescents que demostren saber agrair el teu interès per ells i que trenquen, una vegada més, aquests falsos esquemes que ens hem creat pensant que no hi res que els motivi i que la seva actitud és passiva i de tornada de tot. És un autèntic plaer recuperar la confiança en els nostres joves i un veritable orgull formar part de l'Associació Trenta-1! □